

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/163/2019
Identifikačné číslo spisu:	1217206912
Dátum vydania rozhodnutia:	18.12.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:1217206912.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloletú F. H., narodenú XX. H. XXXX, bývajúcú u matky a zastúpenú kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, so sídlom v Bratislave, Vázovova 7/a, dieťa rodičov matky F. H., bývajúcej v L., V. XX, zastúpenej JUDr. Andrejom Garom, advokátom v Bratislave, Štefánikova 14, a otca A. H., bývajúceho v L., Č. XX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou MARCEL BIZNÁR, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Bajkalská 31, o návrhu otca na zníženie výživného a návrhu matky na zvýšenie výživného, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 28 P 72/2017, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 12. februára 2019 sp. zn. 11 CoP 170/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 1. decembra 2017 č. k. 28 P 72/2017-348 I. znížil vyživovaciu povinnosť otca k maloletej Kataríne Masarovičovej zo sumy 280,- eur na sumu 200,- eur mesačne od 1. augusta 2017, ktorú je otec povinný platiť vždy do 15. dňa v mesiaci, vopred k rukám matky; II. vo zvyšku súd návrh otca zamietol; III. návrh matky na zvýšenie vyživovacej povinnosti zamietol; IV. rozhodol, že týmto rozsudkom sa mení rozsudok Okresného súdu Bratislava V z 25. októbra 2010 č. k. 42 C 273/2010-95 v časti o výške výživného na maloletú; V. žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia s poukazom na § 26, § 62 ods. 1, 2, 4, § 65 ods. 1, § 75 ods. 1 a § 78 ods. 1, 3 veta prvá zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o rodine“) z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že na strane otca došlo k takej zmene pomerov, ktorá odôvodňuje primerané zníženie výživného, keďže mal za preukázané, že u otca došlo k zmene zamestnania a v súvislosti s tým aj k zníženiu mzdy. Ako súd prvej inštancie pripustil, otec maloletej je na trhu práce, konkrétne ponúk manažérskych postov, hendikepovaný z dôvodu veku, napriek ponuke trhu práce v Bratislave, keď ide predovšetkým o zamestnanie s priemerným ohodnotením a konštatoval, že vlastní nehnuteľnosť v Prahe, ktorú má snahu

predať a do jej predaja ju mal možnosť i prenajímať. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s návrhom otca maloletej na zníženie vyživovacej povinnosti na 80,- eur mesačne prihládajúc na vek maloletej a vyhodnotiac navrhovanú výšku výživného za neprimerane nízku, nepostačujúcu ani na základné potreby maloletej. Okresný súd vzal pri rozhodovaní do úvahy aj skutočnosť, že otec maloletej má mesačne od svojich rodičov príjem vo výške 400,- eur, titulom pôžičky, pochádzajúci z prenájmu bytu vo vlastníctve otcových rodičov, a to z dôvodu, že považoval za prirodzené, pokiaľ rodičia pomáhajú svojim deťom a ak by aj išlo o pôžičku, otec maloletej ju môže splatiť v budúcnosti z predaja bytu v Prahe, prípadne z príjmu, ak sa mu podarí nájsť si lepšie platené miesto. Návrh matky maloletej na zvýšenie výživného 500,- eur mesačne súd prvej inštancie zamietol z dôvodu, že nie je v možnostiach otca maloletej prispievať na výživu maloletej sumou približujúcou sa výške mesačného príjmu otca, nakoľko by takto navrhované výživné bolo neprimerane vysoké. V tejto súvislosti súd prvej inštancie konštatoval, že u maloletej síce došlo k zmenám, zrejme však došlo k zvýšeniu príjmu aj na strane matky, ktorá dokázala zabezpečiť nielen základné potreby, ale dokonca nadštandard pre maloletú, a to bez navýšenia výživného. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 52 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „C.m.p.“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie otca a matky maloletej rozsudkom z 12. februára 2019 sp. zn. 11 CoP 170/2018 I. rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) zmenil tak, návrh otca na zníženie výživného na maloletú zamietol; II. rozsudok súdu prvej inštancie vo zvyšku podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil; III. žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že súd prvej inštancie mal riadne preukázané pomery na strane maloletej, ktorá v čase jeho rozhodovania bola vo veku 15 rokov. Odvolací súd ďalej dal za pravdu argumentom matky maloletej vo vzťahu k veku maloletej a zmene výšky jej nákladov na odôvodnené potreby, keďže je nesporné, že za obdobie 7 rokov sa náklady na maloletú, ktorá nastúpila stredoškolské štúdium zvýšili a matka jej zabezpečuje iné potreby súvisiace s jej rastom, školskými povinnosťami, mimoškolskými aktivitami a pod. než ako to bolo v minulosti. Odvolací súd však náklady vyčíslené matkou vo výške 1 066,- eur mesačne na maloletú hodnotil ako nadštandardné, nakoľko do nich nemožno zahrnúť platby za dovolenkové pobyty či tábory, prípadne bižutériu, mesačné či motivačné vreckové. Odvolací súd mal ďalej za preukázané, že od poslednej úpravy výživného došlo aj na strane oboch rodičov k zmene pomerov. Zdôraznil, že na strane matky došlo k zvýšeniu príjmu z 620,- eur netto mesačne v roku 2010 na 1 056,- eur mesačne brutto v roku 2016, kým na strane otca došlo k zníženiu jeho príjmu z 50 300,- Kč v roku 2010 na 620,- eur spolu s príjmom od rodičov vo výške 400,- eur mesačne v roku 2016. Ďalej odvolací súd konštatoval majetkové pomery rodičov tým, že otec vlastní byt v Prahe, ktorý využíva ako sklad vecí, keďže pracuje a býva na Slovensku, a matka vlastní byt, ktorý prenajíma a tak si zabezpečuje ďalší príjem. Odvolací súd konštatoval správnosť názoru súdu prvej inštancie, pokiaľ neprihliadol na argumenty otca ohľadne nemožnosti prenájmu jeho bytu v Prahe z dôvodu skladovania vecí, nakoľko takéto jeho konanie možno považovať za nehospodárne a vzdanie sa možného príjmu. Odvolací súd záverom zdôraznil možnosti otca, vzhľadom na jeho vzdelanie a pracovné skúsenosti, zabezpečiť si prácu s vyšším príjmom, a to aj s ohľadom na jeho zdravotný stav i to, že nemá ďalšiu vyživovaciu povinnosť, pričom starostlivosť o maloletú zabezpečuje výhradne matka. Preto odvolací súd dospel k záveru, že zníženie výživného nie je v záujme maloletej, určená výška zohľadňuje jej vek a jej odôvodnené potreby a aktuálny kompletný príjem otca a jeho schopnosti a možnosti. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 52 C.m.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal otec maloletej (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie s tým, že sudy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Namietal, že nepochybne preukázal zmenu svojich majetkových pomerov, ktoré nie z jeho vlastnej vôle nepomerne klesli a napriek svojej kvalifikácii nie je schopný zaradiť sa do pracovného procesu, nakoľko je v pred dôchodkovom veku, hoci je ochotný prijať akékoľvek pracovné miesto. Preto je dovolateľ toho názoru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je ohľadom uvedeného arbitrárne, keďže nezohľadňuje skutočnosti, ktoré v konaní vyšli najavo, pretože výživné nemožno určiť na základe štatistických údajov o priemernej mzde, ale musí vychádzať z riadne zisteného skutkového stavu veci. Ďalej dovolateľ

namietal aj opomenutie argumentácie a stanoviska odvolacieho súdu vo vzťahu k jeho nehnuteľnosti v Prahe. V dôvodoch dovolania ďalej podrobne rozoberal skutkový a právny stav veci. Na základe uvedeného žiadal rozsudok odvolacieho súdu zmeniť a potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie. Dovolateľ podal návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.

4. Matka maloletého dieťaťa vo svojom vyjadrení s dovoľaním otca nesúhlasila, nakoľko je toho názoru, že otec sa zbavil svojho majetku, a to darovaním svojho bytu jeho rodičom, ktorý ho prenajímajú tretej osobe a z tohto príjmu otcovi prispievajú peňažné čiastky, pričom zároveň považovala za nezodpovedné, pokiaľ otec skončil predchádzajúci pracovný pomer z vlastnej vôle a súčasným zamestnaním účelne dokladuje nízke mzdové ohodnotenie oproti jeho schopnostiam a možnostiam. Matka mala preto za to, že návrh otca na zníženie jeho vyživovacej povinnosti nie je v najlepšom záujme maloletej a navrhla dovoľanie ako nedôvodné zamietnuť.

5. Kolízny opatrovník maloletého dieťaťa vo svojom vyjadrení k dovoľaniu otca považoval aktuálne určené výživné za primerané, zodpovedajúce pomerom otca, pričom jeho zníženie nie je v záujme maloletej.

6. Dovoľanie je v danom prípade podané vo veci starostlivosti súdu o maloletých. Konanie v tejto veci je od 1. júla 2016 upravené v C.m.p. Vzájomný vzťah medzi C.m.p. a C.s.p. je vymedzený v § 2 ods. 1 C.m.p., podľa ktorého sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia C.s.p., ak tento zákon neustanovuje inak. C.m.p. v ustanoveniach § 76 a § 77 obsahujúcich niektoré ustanovenia o dovoľaní „neustanovuje inak“, ak ide o prípustnosť dovoľania vo veciach starostlivosti súdu o maloletých; prípustnosť dovoľania otca bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení C.s.p.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovoľanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) účastník zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovoľanie treba odmietnuť.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie podmienok pre odloženie vykonateľnosti dovoľaním napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 444 ods. 1 C.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

9. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

10. Dovoľanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovoľanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

11. Naznačenej mimoriadnej povahe dovoľania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovoľanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovoľanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovoľaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovoľanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

12. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

14. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (por. § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

15. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

16. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

17. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 C.s.p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

18. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

19. Dovolateľ namietal nesprávne zistený skutkový stav, odôvodnenie a nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

20. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vypořádava so všetkými podstatnými odvolacími námietkami otca a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že došlo k zvýšeniu potrieb maloletej dcéry v súvislosti s nástupom na strednú školu. Rovnako odvolací súd presvedčivo konštatoval zmenu pomerov na strane rodičov, konkrétne na strane matky zvýšením príjmu z podnikania či prenájmu bytu a na strane otca k zníženiu jeho mesačného príjmu. Hoci na strane otca došlo k zníženiu deklarovaného príjmu, odvolací súd zdôraznil možnosti, zdatnosti a schopnosti otca nájsť si zamestnanie s lepšími platovými podmienkami. V neposlednom rade odvolací súd konštatoval nehospodárnosť a vzdanie sa možného príjmu otca, pokiaľ otec argumentoval nemožnosťou prenájmu jeho bytu v Prahe z dôvodu skladovania vecí v tomto byte. Z uvedeného je teda celkom zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) náležitosti v zmysle § 393 C.s.p. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Takisto samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p., pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi (I. ÚS 50/04), ani právo, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

21. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu (účastníkom), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

22. Nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania bola aj ďalšia dovolacia námietka otca o nesprávnom hodnotení vykonaných dôkazov odvolacím súdom, ktorú tiež bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu a to z nasledovných dôvodov: a/ hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie, b/ pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000) ako aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu napr. sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012 zastávali názor, že ani prípadná neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná bez ďalšieho za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016 sa podstaty a zmyslu týchto judikátov a rozhodnutí nedotkli, preto ich treba považovať za

nadalej aktuálne.

23. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že otec neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Prípustnosť jeho dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplýva.

24. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie otca maloletého dieťaťa podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako neprípustné odmietol.

25. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 52 C.m.p. a § 451 ods. 3 C.s.p.

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.